

Zajednica Srba Rijeke

ZAVICAJU,
RODNI
KRAJU

www.digitalne-knjige.com

Zajednica Srba Rijeke

ZAVIČAJU,
RODNI
KRAJU

2020.godine

Naslov: Zavičajju, rodni kraju

Mjesto i godina izdavanja: Rijeka, 2020.

Autori: Zajednica Srba

Vlastita naklada: Zajednica Srba

Tisak: „Studiograf“ , Ul. Podhumskih žrtava 6A, 51000 Rijeka

Recenzija: Jadranka Varga

Lektura: Jadranka Varga

Autori slika: slike nepoznatih autora s interneta

© Copyright Zajednica Srba Rijeka. Sva prava pridržana.
Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku
ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu:
bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

Knjigu izdaje

ZAJEDNICA SRBA RIJEKA

Krešimirova 8/1. kat
51000 Rijeka
predsjednik Zajednice prof. Milan Popadić

Knjigu sufinanciraju

Primorsko-goranska županija
Vijeće SNM za grad Rijeku

Zahvaljujemo se

obitelji preminulog člana zajednice Srba Zdravka Pejanovića

svim pjesnicima koji su objavili svoje pjesme

Primorsko-goranskoj županiji
Vijeću SNM za grad Rijeku

Jadranki Varga

i svima koji podržavaju Zajednicu
Srba Rijeka na bilo koji način

PREDGOVOR

Dok razmišljamo o tome kuda idemo mi i kuda ide ovaj svijet, prošlost nas opominje, da mijenjamo svoj smjer kretanja i prilagođavamo se ljudima, situacijama i događajima radi našeg opstanka i opstanka društva u kojem živimo.

Često su nam u ovozemaljskom kretanju teški koraci i nedostaje nam mudrosti u sveopćoj krizi morala u pojedincu i u društvu. Rijetki pojedinci kao biseri iz školjke zablistaju svojom osobnošću pokušavajući se usmjeriti ispravnim putem u ispravnom smjeru i u najtežim životnim situacijama.

U svakom društvu je bilo i ima entuzijasta koji traže put kroz nepreglednu pustinju životnih iskustava tražeći čisti izvor znanja sa kojeg bi pili nektar mudrosti. Taj nektar spoznaje života nalazi se u pisanim djelima i podsjeća na prohujalo vrijeme protkano nesretnim i sretnim iskustvima. Pisana riječ ostaje kao trajan putokaz kretanja lakše prohodnim životnim stazama.

Crpeći iskustveno znanje iz stabla života, izvora plemenite zajednice čovječanstva, izvorno se vraćamo korijenima svog naroda i njegovih iskustava učeći o opstanku zajednice na izvoru njene mudrosti sa molitvom Bogu i svecima za pomoć. Prolazni ljudski život određuje nas pozitivnim mislima, umilnim riječima i dobrim djelima. Naše nastojanje, da održimo živom ljudsku dobrotu, daje nam krila Božje providnosti da ljepše i zdravije živimo u svojoj familiji i zemaljskoj zajednici.

Energija podrške od društva entuzijastima daje krila sa kojima spoznaju život u istini, da bi svoje spoznaje velikodušno podijelili sa svima koji žele čuti i iskreno vidjeti njihova duševna iskustva. Iskustva su različita, različiti su i ljudi koji ih bilježe na papir, ali sva ta iskustva imaju moć, da se svi nađemo u centru svake ljudske duše otkud struji samo iskrenost koja osjeća povjerenje, poštovanje,

prihvatanje i ljubav u cjelini. Tu iskrenost u ovoj knjizi dijele obični ljudi, entuzijasti, da sa zahvalnošću unaprijede svoju zajednicu i daju svojim djelom doprinos društvu.

Poruke u pjesmama su jasni pokazatelji stanja pojedinca i društva u kojem svi skupa egzistiramo.

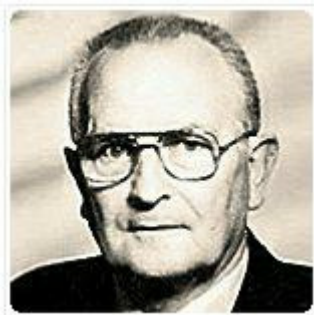
Anđa Jotanović, književnica

Zajednica Srba Rijeka
ZAVIČAJU,
RODNI
KRAJU

ZDRAVKO PEJANOVIĆ

Rođen je 1935., a preminuo je 03.03.2019. Živio je u mjestu Matulji, Primorsko-goranska, Gorsko Primorje, sa suprugom Antonijom, kćerkom Snježanom i njenim suprugom Maurom te unukom Dinkom sa Jelenom i malim Vidom.

MILA RIJEKO

*Mila Rijeko, industrijski grade,
kad si bio na vrhuncu slave
posla je bilo za stare i mlade
pun si bio hvale, moj mili grade.*

*U tvojim pogonskim halama
proizvodnja se stvarala
i građanima dobar standard davala.*

*Vremena burna kroz tebe su prošla
i nezaposlenost velika je došla,
mnogi su ostali bez posla i plate
i bez pomoći vlade
pa odoše van da rade.*

*Trgovi i ulice dobile su nove nazive,
jer su građanske vlasti to tražile.*

*Naša najšira avenija
svoj novi naziv je dobila,
djelo građana Rijeke
otišlo je u povijesni spisak
nekadašnjih ulica
i imena nekih novih narodnih lica.*

*Industrijskih pogona više neće biti
pa posao u industriji ne treba tražiti,
mladi su svaku nadu izgubili
malo su u svojoj zemlji bili,
otišli su u svijet daleki
i postali stranci neki,
mnogi ne znaju
kako se u Rijeci radilo
i riječke objekte gradilo.*

*Nostalgija me hvata, Rijeko,
kad si od mene daleko,
budi uvijek u srcu mome,
moj mili i dragi dome!*

RJEČINA

*Dubokim kanjonom
između Grohova, Pašca,
Kozale i Trsata
protječe naša Rječina draga
koja je nekada Rijeku
podijelila na dva grada.*

*Od Fijume do Trsta
čule su se talijanske pjesme,
a od Sušaka pa do lipe Boke
krajevi prirodne ljepote.*

*Sa tvoga Zvira, Rječino,
tečeš dubokim kanjonom
i stvaraš slapove mnoge
sve do brane Valići
sa koje se Rijeka napaja
nigdje u blizini nema
takvog riječnog raja.*

*U Martinovom selu
Gašparov je mlin,
mnoge ljude je
brašnom hranio
i simbol tvoj je bio,
a po tebi, Rječino,
Rijeka je ime dobila
i simbol tebe
do danas bila.*

Tvoje prirodne ljepote
dušu odmaraju,
Rječino, draga si nam
kad si visoka i niska,
jer si našem srcu bliska.

UČKA

*Učko naša,
planino mila,
iznad mora si se
visoko uzdignula,
poznata si
od davnina svima,
od Istre si nas odvojila.*

*Kad sivi oblaci
Učki prilaze,
kiše tada dolaze,
a kada oblaka
više nema
lijepo se vrijeme
sprema.*

*Učko, volimo te
kada kiša pada
i kad sunce grije,
jer si ti simbol
našeg grada Rijeke
i naše regije.*

OPATIJA

*Opatijo, prelijepa bajna,
biseru Jadranskog mora,
tebe se voli trajno,
mjesto si odmora bajno.*

*Poznata si širom svijeta
turisti ti dolaze svakog ljeta,
tvoja mediteranska klima
i ljeti i zimi odgovara svima.*

*Lijepa si kad sunce na tebe sija,
a još si ljepša
kad te mjesečina obasja
takvu te, Opatijo, pamtim i ja.*

POMORAC

*Volim brod, volim more,
iako jugo ponekad stvara nevolje,
a kad je lijepo vrijeme i mirno more
pomorac dušom i srcem osjeća
kako je lijepo pomorac biti!*

*Olujno vrijeme i nemirno more,
pomorac tjeskobno misli
da je ljepše na kopnu biti,
a brod se sa morem bori,
jer mora na vrijeme
u luku da uplovi.*

*Mirna luka za pomorce je spas,
a sve što je bilo ružno na moru
na kopnu ode u zaborav.*

OBALA I MORE

*Kraj je ovo gdje more
zapljuskuje stjenovite obale,
a stijena na stijenu naslonjena
svjedoči o ljudima
što na stijenama žive
i na njima umiru.*

*Kraj je ovo gdje ljudi
more i obalu vole,
a ribari mrežama ribu love
bura im smetnje stvara,
dok ih jugo u kuće zatvara.*

*Kraj je ovo gdje se
loza i maslina uzgaja,
a kadulja mirisom
cijeli kraj osvaja
i smilje miomirisom miriše
za kojim svaki prolaznik uzdiše.*

*Kraj je ovo gdje
sunce za Učku zalazi,
a na moru se vidi brod
kako iz luke izlazi.*

*Kraj je ovo gdje se riba jede,
bijelo i crno vino pije
i pjevati se cijelu noć smije.*

BAKAR

*Stari povijesni primorski grade,
pomorci te mnogi kude i hvale,
tvoja pomorska škola,
željeznička pruga,
“Bakarska vodica”
poznati su više od 200 ljeta,
sve je to zapisano
u arhivske knjige
cijeloga svijeta.*

*Po svim morima svijeta
tvoji učenici plove,
poštteni su pomorci
i svoj posao vole.*

*“Bakarske vodice” nema,
jer vinovu lozu
nema tko raditi
i nove trsove zasaditi.*

*Vremenom su u gradu
promjene nastale
pa su koksara i čađara
raditi prestale.*

*Bakar se oslobađa
teškog životnog bremena
i školuje svoje kadrove
za novija vremena.*

*Kad orkanska bura
u gradu počne puhati
i nemirno more*

*rivu prekrivati,
sve što je na rivi
bura u more hiti,
a kad se bura smiri
bakarska riva ponovo oživi.*

*Kad bura puše,
kad kiša pada
i kad žarko sunce grije
u svim vremenskim prilikama
Bakar se voli
i svaki Bakranin
živi veselije.*

ĐURĐICE

*Kad u svibnju
sunce toplo grane
miris bijelih đurđica
osjeti se na sve strane.*

*Đurđica ugodan miris ima
pa se sviđa svima,
lijepo ju je držati u ruci,
a još ljepše imati u kući.*

*Đurđice moje lijepo,
najdraže proljetno cvijeće,
vaš miris u mom sjećanju
nikad uvenuti neće.*

MORE

*Sa mosta na brodu
gledam nemirno more
i brod kako u njega roni,
roni pa izroni
i sve to tako čini,
dok se more ne smiri.*

*Mislio sam, da je bolje
na kopnu mirno raditi,
nego na brodu
teškom mukom
novac zaraditi.*

*„Hvali more, drž' se kraja“
i ne dozvoli,
da te brod
od obitelji odvaja.*

ŽABICA

*Vrijeme se mijenja,
a moja draga iz Zagreba
na put se sprema.*

*Brojat ću sate i minute
i misliti, draga, na tebe,
na žabici ću
nestrpljivo čekati
i u svaki autobus gledati,
a kad autobus
sa mojom dragom pristigne,
nestrpljenje će da nestane.*

*Poljubit ću svoju dragu
zaklonjenu iza kaputa,
jer ona dolazi
sa dalekog puta.*

ROĐENDAN

*Osvanuo je divan dan,
šteta što ti nije rođendan,
ljubio bih te od jutra do mraka
pa makar ostao bez zraka
kad bi rekla malo tiše,
ljubio bih te još više.*

*Veliki je grad naša Rijeka
ljubav je slađa kad se čeka
ne plaši se dana,
ne plaši se noći
ne plaši se sa mnom
na počinak poći.*

*Slavit ćemo skupa
svakog dana i noći,
a jednog lijepog dana
i tvoj rođendan će doći
pa ćemo se
svakog dana veseliti
i zajedno sretni biti.*

oči

*Kad god te sretnem,
gledam tvoje
divne oči
plave boje
i mislim
kako bi bilo lijepo,
da se tvoje
i moje oči spoje.*

*Ne smijem
to naglas reći,
jer se bojim,
da ćeš od mene pobjeći
i dalje ću te
sreno gledati
i o tebi
lijepo snove sanjati.*

Zajednica Srba Rijeka
ZAVIČAJU,
RODNI
KRAJU

DRAGIŠA LAPTOŠEVIĆ

Dragiša Laptošević rođen je 24.07.1958. u Priboju na Limu (Srbija) gdje je završio srednju mašinsku tehničku.

Od 1985. živi i radi u Rijeci. Idejni je pokretač lista za svu djecu "Bijela pčela" nagrađenog nagradom Grada Rijeka i "Zmajevih dečjih igara" u Novom Sadu. Dugogodišnji je urednik enigmatske rubrike "Veliki odmor". Uređuje knjige i časopise.

Objavio je kao koautor (sa književnikom Đurom Maričićem) zbirku pjesama "Šah i stih". Magistar je tehničke kulture i aktualni predsjednik Srpskog kulturnog društva "Prosvjeta" Rijeka.

BUKVAR

*Čim si me otvorio
na put si čarobni pošao
Bog je svijet rječju stvorio,
u zemlju slova dobrodošao.*

*Neka te strah ne hvata
od ovih vrata,
prošli su kroz njih svi,
prođi i ti.*

*Listaj dalje,
što si stao,
ne zatvaraj vratašca,
čekaju te
carstva nepoznata,
jedno slovo,
jedno zrno zlata,
svako slovo ima brata,
poneko blizanca,
jesi li to znao?*

*A znanje je
k'o more duboko,
biser pravi
strpljenjem i školjkom
kao školjka i knjiga je ova,
što ti pruža
stranice k'o ruke
i prosipa blaga nova,
ti biseri - to su slova
abecede i azbuke.*

*Odvažnost je ono glavno,
nemaš čega da se bojiš,
sve je tako jednostavno:
piši kao što govoriš -
čitaj kao što je napisano .*

(iz rukopisa "Azbuca od Vuka")

SVE JE ISTO

*Ovdje nema čuda trista,
petina je slova ista.
A je isto kao A, to se zna
Isto je i slovo O, ovamo i onamo,
pa i slovo E, zar ne?*

*Ne treba biti prorok
pa poznati slovo K
jogunasto ono J,
a i T je slovo tu.*

(iz rukopisa "Azbuka od Vuka")

SAMOGLASNICI

*Može se govoriti i suglasnicima, družē,
ali suglasnici nisu dosta duši.
Samoglasnici kao malter služe,
da povežu da se sve ne sruši.*

*Ima li neko da ih danas ne zna?
I A, i E, i O su tu
Nedostaju još samo dva:
jedan je I, a drugi je U.*

(iz rukopisa "Azbuka od Vuka")

Zajednica Srba Rijeka
ZAVIČAJU,
RODNI
KRAJU

SAŠA ILIĆ

Saša Ilić rođen je 1964. u Rijeci gdje i danas živi. Ovdje je završio svu školu do nivoa visokog obrazovanja. Pjesme piše od 2012. Pjesme pišem iz srca s emocijama.

KRIVI SMO

*Krivi smo što zemlju svoju volimo,
što se svakom njenom uspjehu radujemo,
a odredili su da tugujemo.*

*Krivi smo što smo ponosni,
što smo na nepravdu prkosni,
a odredili su da ne budemo dostojanstveni.*

*Krivi smo što svoja stradanja obilježavamo,
što se poginulih sjećamo,*

a odredili su da sve iz memorije izbrišemo.

*Krivi smo što dijalog ravnopravnih tražimo,
što svom prosperitetu težimo,
a odredili su da poniženo živimo.*

*Krivi smo što svoje prirodne resurse održavamo,
što svoju privredu obnavljamo,
a odredili su da samo njima služimo.*

*Krivi smo što vedrinu duha zadržavamo,
što osmijehom drugima pozitivne vibracije šaljemo,
a odredili su da psihički propadamo.*

*Krivi smo što smo vjerom pravoslavni,
što su nam običaji tradicionalni,
a odredili su da budemo inovjerni.*

*Krivi smo što smo imenom Srbi,
što u nama ima junačke krvi,
a odredili su da budemo bezimni i slabi.*

*Krivi smo što postojimo,
što korijene svoje imamo,
a odredili su da sve svoje izgubimo.*

*Krivi smo kroz prošlost, sadašnjost
i bit ćemo uvijek što zapad ne slušamo
pa on "mora" biti prijek,
a odredili su,
ali mi za sve nevolje imamo lijek.*

NOLE PROTIV MOĆNIKA

(diskvalifikacija Đokovića sa US Opena 2020. godine)

*Na Noleta su moćnici udarili,
da bi ga neutralisali.*

*Smeta im što uspjehe niže,
svojoj zemlji Srbiji ugled podiže.*

*Ne žele da im pare uzima,
humanitarno pomaže drugima.*

*Hoće da ga lošim momkom proglase
i njegovu karizmu ugase.*

*Ne podnose što upravlja svojim mislima,
bori se za pravdu dostupnu svima.*

*Ali ne znaju, da se bumerangom igraju,
jer napadajući ga, u njemu snagu pojačavaju.*

*Zato mu je glavna karakteristika neuništivost
i ono što oni nemaju, ljudskost.*

*Izgrađenom ličnošću Nole je legenda postao,
u srcima korektnih ljudi mjesto je našao.*

I KAD SAM BUDNA SANJAM

*I kad sam budna sanjam,
da život iz snova imam.*

*Da me ruke voljenog oko struka grle,
meni u zagrljaj hrle.*

*Da mi daje poljupce u nizu
koji će imati svakodnevnu reprizu.*

*Da u zanos padnem, dok me ljubi,
da za mnom glavu gubi.*

*Da mi izgovarajući ime rječju ljubavi,
svaki nerv olabavi.*

*Da mi najljepše stihove piše
i svaku bol neutrališe.*

*Da čuvajući me kao zid pored mene stoji,
da zbog mene postoji.*

*Da mu do kraja života budem voljena,
pored njega spokojna.*

*Da sa njim sreću gradim
kao obiteljska osoba postojim.*

*I kad sam budna sanjam,
da život iz snova imam.*

Zajednica Srba Rijeka
ZAVIČAJU,
RODNI
KRAJU

DESANKA D. JOKIĆ

Desanka D. Jokić, rođena Vojvođanka, građanka svijeta, živjela je u Srbiji, Bosni i Hercegovini te Njemačkoj, a sada živi u Rijeci.

Završila je EU novinarstvo, piše od 2005. Objavljuje u časopisu "Trsatika" i na Facebooku, bavi se ljudima koje voli.

RIJEKO, GRADE

*Ja i Rijeka volimo se tajno,
dođeš i ostaneš
kažu, zavičaj je tamo
gdje objesiš kaput i šešir,
ja sam se samo napila vode.*

*Otvoreni grad
prima te u zagrljaj
uzima pod svoje.*

*Multikulturalan nudi se
čist i blistav
"Grad koji teče"
ispran kišama,
burom pometen,
grad slikara i pjesnika
u kome je dijalekt
znak prepoznavanja
"Ki ča ja", "Ki ča mi".*

*Zvuči kao kineski grad
kapetana i brodova
i onih koji čekaju
njihov povratak,
grad starih i mladih,
beskućnika i brodara,
panoa na kojima piše
"od sutra sve besplatno"
i to sutra je i prekosutra
i kafići i bistroi
gdje sjede bogata djeca
siromašnih roditelja.*

*Grade moj, da li si moj
ili sam ja tvoja?*

MOMENTI

*Ukradeni momenti,
na tvojim dlanovima drijemaju leptiri,
prsti su ti čista nježnost.*

*Dolazi misao da pobjegnemo
u začaranu šumu, samo nas dvoje.*

*U šumama su sva godišnja doba,
a naša jesen života je vlažna.
nismo više pupoljci koji cvjetaju,
postali smo zlatno jesenje lišće.*

*Kad odeš od mene,
u moju dušu useli se zima,
a kad već odlaziš
odnesi i tugu zbog rastanka,
okupaj je u pjenu morske prašine
isperi je i vrati u čistu radost
neka sija plavo i zeleno,
jer rastanci su plavi
ili mislim da jesu,
a ja bih htjela mladost i radost
oni su vjesnici bujanja života
zelene boje.*

*Ukradeni momenti
bujaju osjećajem sreće
u kojima se život
sa ljubavlju kreće.*

PJESNIKOV POTPIS

*Poezija je
kad ljepotu i tugu,
ushit i bol
pretočiš u riječ
i staviš na papir.*

*Riječ zaustavljena
u vremenu i prostoru
nastavlja svoj tajni život
samo pjesniku znan.*

*Iz pjesnikove duše
izlaze slova
plešu i pjevaju,
plaču i tuguju,
razigrana putuju
traže odjek i potvrdu.*

*Kao na slikarskom platnu
miješaju se boje
sive i zlatne,
oblikuju i brišu
ostavljajući trag.*

*Pričaju o sebi,
pričaju o meni,
o nama.*

Zajednica Srba Rijeka
ZAVIČAJU,
RODNI
KRAJU

SNJEŽANA SPASOJEVIĆ

Snježana Spasojević, rođena je 13.02.1970. u Doboju, Bosna i Hercegovina. Od 1969. njezina obitelj živi u Rijeci tako da je, u stvari, Riječanka.

U Rijeci je završila osnovnu i srednju upravno-pravnu školu. Nakon srednje škole radila je u Ilirskoj Bistrici, Zürichu, Münchenu na različitim poslovima, a nakon toga se zaposlila u Rijeci i tu je ostala.

Druželjubiva je, ima širok krug prijatelja sa kojima se druži dijeleći najljepše i najteže trenutke. Voli prirodu, životinje i često šeta, a također je aktivna i u duhovnom radu. Proučava, podučava i prakticira razne duhovne tehnike koje joj služe za njen osobni rast i razvoj. Anđeli su njena najveća ljubav, često ih slika i piše o njima.

Sa poezijom se upoznala rano, u pubertetsko doba, kad je počela i pisati pjesme. Kroz poeziju izražava svoje osjećaje, jer život i ljude doživljava emotivno.

Njene pjesme su objavljene u zajedničkoj zbirci „*Srca puna ljubavi*“.

GRAD

*Vani kiša pada,
magla se spustila preko moga grada,
njime hodaju ljudi loše volje
kao da su nesretni što postoje
bez imalo vjere u bolje sutra.*

*Tužna im lica, puna bora,
radosti nigdje,
izgubljeno prolaze ulicama tvojim,
u zraku miris je straha koji sada vlada.*

*Gledam te, o dragi moj grade,
i pitam se, tko je ubio tvoju ljepotu?*

*Zašto tvojom dušom sada sablast vlada
i kako je uspjela proći vrata moga grada?*

JEDINI

*Jedina moja ljubavi,
kako smo nekad
sretni bili,
šetali bosj,
igrali se u rosi,
leptire lovili,
snove sanjali.*

*Jedina moja ljubavi,
kako smo nekad
sretni bili,
držali se za ruke,
ljubili na mjeseci,
u pučinu gledali,
anđele dozivali
i u ljubavnoj igri uživali.*

*Jedina moja ljubavi,
kako smo nekad
sretni bili!*

PLES VILA

*Vile moje, prijateljice drage,
svoje duge kose raspletite
i sa nepresušnog izvora
vode se napijte.*

*Radošću me ogrnite,
haljinu od rose odjenite,
anđele dozovite.*

*Na polje rasne konje izvedite,
lančić od cvijeća ispletite,
ispod duge kolo zaplešite.*

*U ljepoti da uživam,
dragog dozivam,
da mi zvijezde skida,
carstvo ljubavi predanošću zida.*

*Vile moje, prijateljice drage,
blagoslovu našem svjedočite,
putove sreće otvorite
i zaštitom nas svojom zagrlite.*

Zajednica Srba Rijeka
ZAVIČAJU,
RODNI
KRAJU

SLAVICA PETROVIĆ

Rođena je 01.11.1956. u Foči, Republika Srpska, BiH. Najveći njen uspjeh su njena djeca, kćerka i sin i sretna je baka četvero unučadi.

Piše od rane mladosti, a tek od 2014. ozbiljnije se počinje baviti pisanjem. Uglavnom piše biografske romane, a ovo drugo usputno potaknuto je čitanjem unutarnje informacije njene duše. Rado se izražava kroz pisanu riječ, pisanje je opušta i čini sretnom.

RIJEKA, GRAD LJUBAVI

*Naš grad,
naša Rijeka,
naš kutak slobode
koji posjeduje
najljepše Korzo šetalište.*

*Na svijetu nema mora
ni oko njega visokih gora
kao što ima naša Rijeka
i njena okolica.*

*Gorski Kotar, Božji dar,
Učka, ljepotica mirisnih proplanaka,
Platak i njegova snježna idila.*

*Rječina koja ispisuje
sva naša nadanja
protječući pronosi tako
bistrinu svoga srca
koja gradu daje
sretna svitanja.*

*Grad ljubavi
i cvjetnih parkova,
golubova i galebova,
čistih ulica.*

*Grad centra svijeta,
zaštitnik sv. Vida
gdje svaka ljudska duša
na Lukobranu ostavi
svoja najfinija osjetila.*

*Morem nahranjena,
valovima očišćena
svaka slika ljudskog
i svakog drugog lika
u Rijeci je spokojna.*

*Rijeka moja
svima je sveta.*

*Lukobran šetnica
svakom posjetitelju srce otvara,
sjaj nebeskog plaventila proslavlja,
Rijeka moja
diše plućima anđela*

*To je prijestolnica kulture svijeta
i zaslužuje Rijeka to ime,
Rijeka je grad
multinacionalnih boja
koja voli i poštuje
svakog svog stanovnika.*

IDI ŠTO DALJE OD MOJIH SVJETONAZORA

*Ne zalazi, nesrećo
u svijet umjetnosti moje duše
ne dotiči više moje vučje porive,
jer uz mene osjetit ćeš
čežnju koja umire
i vidjet ćeš zidove oko sebe
u koje sam uklesala sumnje
iz kojih će izlaziti
samo hladne sjene
i vatra što opeći će te.*

*I vidjet ćeš izvore bez vode,
polja u kojima neće biti cvjetova
i osušenih mnogo grozdova,
pit ćeš vino rujno bez okusa
i vidjet ćeš sunce bez sjaja.*

*Idi što dalje od mene, nesrećo,
jer uzet ću ti slobodu iskona,
zabraniti sve poroke tvog života,
jer ja sam bolnom krvi protkana
crno il' bijelo - nema sredina
ili ćeš biti ili ne biti
to ti je moje
duše sudbina.*

*Ne podnosim viteza bez viteštva
niti volim boema
koji nema dostojanstva
ne podnosim varalicu i lažova
niti mi treba ljubav pustinjaka
iza koje se krije bespomoćna sjena.*

*Ja sam ona što dovoljno zna,
ja sam ona koja prijatelja prepoznava,
ona kojoj je umjetnost duše svetinja
i ona što podnosi teret nesretnog života.*

*I nemoj, molim te,
da se uplićeš u moja svitanja
znam, pogubit ćeš pojam svojih svjetova,
ostat ćeš zaleđen zbog mojih pogleda
i nestat će ti duša u mojim očima.*

POTRAŽI ME

*Potraži me među
nesretnim putnicima
ravni zemaljske,
tamo oplakujem dane
provedene bez tebe
i kada me nađeš,
nemoj ništa reći
samo me kao nekad zagrlj,
uz sebe me stegni
i šapni one dvije riječi
u kojima ću čuti sve.*

*Znaš ti reći
tihu i nečujno "volim te"
ne izgovorivši nijednu riječ,
očima pokazivao si sve
mirišući svaki kutak moje duše
srcem, dragi, volio si me.*

*Mi smo otišli u svjetove
koje nismo poznavali,
u svjetove u kojima smo
tragom istinâ shvatili
koliko smo jedno drugom,
srećo, značili
i kako smo vrijeme
tražeći ljubav
po ulicama tame traćili.*

*O, da li znaš,
da moje srce
još uvijek pamti*

*tvoje duše sjaj,
pamti onaj dodir boema
koji me na suzu
tjera svaki dan,
pamti tužan pogled
na hladnom kolodvoru
i posljednje zbogom
u bolnom jecaju.*

*Ti danas na raskrižju
mog života stojiš
i ne daš mi mira,
svakim danom prožimaš se
u meni kao kralj,
zoveš me u svoje odaje,
u taj nebeski raj
grleći me nevino
i voliš me, dragi, nesebično.*

*Čekam dan uznesenja
i onaj trenutak vremena
kad će naša ljubav dobiti sjaj,
izvor voda napojit će naše duše
te ispuniti srećom unutarne srce.*

*Mi ćemo potrgati lance i okove
sa kojima su nam prepriječili putove,
osvojiti ćemo Božje slobode
i sagraditi sreću za sebe
koju nikada nitko zabraniti ne može.*

Zajednica Srba Rijeka
ZAVIČAJU,
RODNI
KRAJU

DRAGA VUKOJE-CUPAĆ

Rođena je u Pađenima kod Bileće, BiH ranih '80.-tih prošlog stoljeća. Završila je studij pedagoškog odgoja na Filozofskom fakultetu, a tada je imao naziv Pedagoški fakultet u Rijeci. Kako je rođena u brojčanoj obitelji, uvijek je željela drugima pomagati i zbog toga je odabrala poziv rada sa djecom čitav svoj radni vijek.

Dok je radila, pisala je pjesmice i priče za djecu, sve iz potrebe kako bi lakše došla do cilja, da završi započetu zadaću koja joj se nametala u radu sa djecom.

Svoj dar pisanja poezije otkrila je 2017. i od tada aktivno piše tri godine. Najviše piše pjesme koje su obilježile njeno djetinjstvo i pjesme duhovne tematike. Pišući pjesme otkrila je da je to proces koji ima svoj početak, a kraj se ne nazire. Iako je u silaznoj životnoj putanji, misli da je u uzlaznoj kad je riječ o poeziji. Želja joj je, da njene pjesme žive, a najmanja želja je da njene pjesme dosegnu vrhunac po brojnosti. Vjerojatno zato nije ni izdala nijednu knjigu, iako ima dovoljno pjesama za dvije knjige. Živi i stvara u Kraljevici.

NISAM JEDNA OD NJIH

*Ja nisam jedna od njih,
ja sam jedina od svih.*

*Ja nisam brojka među njima,
ja nisam u istom košu sa njima.*

*Ja sam drugačija od njih,
ja se razlikujem od svih.*

*Ja znam da me nitko razumjeti neće
pa neka ni neće,
u meni živi ego moje sreće.*

*Ja znam da mislim,
ja znam da neću misliti
ono što su drugi smislili
što treba misliti,
ja ću misliti
kako i što ću smisliti,
eto, to sam ja
i moja osobnost sva.*

VRIJEME NA ČEKANJU

*Ja po noći brojim sate i mislim,
mislim samo na te.*

*Dragi sine, gdje si sada,
dok korona svijetom vlada?*

*Što mi radiš u tuđini,
kako ti se sve to čini,
kako vrijeme sada kratiš
kada nigdje ne možeš da svratiš?*

*U samoći sporo dani teku
čekajući tu promjenu neku
polako nam teku sati,
dok nas ova kriza prati.*

*Na te mislim svakog sata,
jer je majci ta zadaća data,
druženje je na daljinu
prema svakom pa i sinu.*

*U ovom izazovu
dobit ćemo snagu novu,
moliti se valja Bogu
to sad ljudi svi baš mogu
samo virus da ne uzme nadu
to je ono što imamo,
da nam ne ukradu.*

*Stalno mislim ja na tebe,
svakog trena i sekunde
uvijek su moje misli budne,
iako su u pomoći one uzaludne,*

*samo Gospod može nam pomoći
i on zna kad će ovo proći
moliti se Bogu treba
blagoslov će doći sa neba.*

*Brojim dane pa i noći
stalno mislim kad ćeš doći,
nitko nije u najboljem stanju
svi smo skupa na čekanju.*

TI SI MOJA PJESMA

*Ti si moja pjesma koju često pojim,
ti si ono zbog čega postojim,
ti si svjetlost ispod neba,
ti si ono što mi treba.*

*Ti si sunce koje mene grije,
ti si sreća što se meni smije,
ti si snaga koja me pokreće
ja ne trebam od tog veće sreće.*

*Ti si ruža što miris mi pruža,
ti si ono sve što život treba,
ti si Božji dar sa neba.*

*Ti si meni svo bogatstvo svijeta,
ti si cvijet koji i po zimi cvjeta,
ti si kuća u kojoj živim,
ti si sreća kojoj se divim.*

*Ti u meni živiš
u meni je kuća tvoja
i tvoj trajni dom,
ja te volim
dušom svom.*

*Ti si izvor, sine moj,
sa kojeg vodu pijem ja,
ti si moja snaga sva,
ti si oko moje
kroz koje ja gledam
i nikome te ne dam.*

*Poglede ne brojim,
jer uz tebe stojim,
ti si pjesma koju rado pojam,
ti si pjesma na usnama mojim.*

Zajednica Srba Rijeka
ZAVIČAJU,
RODNI
KRAJU

ANĐA JOTANOVIĆ

Rođena je u Tesliću 15.04.1957 u obitelji Mitrović, Republika Srpska, BiH.

Godine 1974. dolazi živjeti u Rijeku i tu trajno ostaje. Pisanjem se počela baviti 1997. iz radoznalosti., a 2009. izdala je svoju prvu knjigu proze. Ozbiljnije se počinje baviti pisanjem od 2011. kad je počela pisati pjesme. Do sada je samostalno izdala deset knjiga pjesama, šest knjiga proze, jednu bajku i tri zajedničke knjige.

Pjesme joj se nalaze u mnogim zajedničkim zbirkama pjesnika regije. Četrnaest knjiga objavljeno je u digitalnom izdanju na portalu www.digitalne-knjige.com ...

Tema knjigâ je duhovna psihologija u smislu najpozitivnijih karakternih osobina duha kao što su istina, ispravnost, zdravlje, radost, smirenost, ljubav, razlučivanje, pravednost, zajedništvo,

poštenje, prijateljstvo, stabilnost, duhovnost, centriranost, radišnost, mudrost, inteligencija, ljepota.

Voli bilježiti svoje misli na papir, one su podsjetnik na proživljena iskustva duše i putokaz kakav život želi kreirati sada da bi sutra bilo smislenije.

TRAG LJUBAVI

*Ostavljam za sobom trag ljubavi,
da me podsjeti na moje kretanje
ovim lijepim gradom koji teče.*

*Gledam usnulog pogleda
u prohujalo vrijeme u mom gradu,
a duša mi perom plete
uspomene iz grada Rijeke.*

*Nađoh te, moj grade,
neke davne 1974. godine
u podnožju Gorskog kotara,
na obali sinjeg mora
i prelijepog Kvarnera.*

*Preljep i blistav
sa morskim odsjajem
ovjenčan ljetnim zrakama sunca
i mojim ushićenjem
tvojom ljepotom
trajno si se ugnijezdio
u mojim grudima.*

*Ovdje me je dovela
ljubav prema čovjeku
sa kojim sam odlučila provesti život,*

*a ti si me, grade,
primio u svoja topla njedra,
očinskom snagom
i majčinskom ljubavlju.*

*Tvoj Trsat bio mi je
prva stanica,
druga stanica je centar
sa pogledom na široko Korzo,
treća je bila Škurinje
i četvrta Krnjevo.*

*Na svakoj stanici
upoznala sam tvoje staze,
miroljubivost i druželjubivost ljudi
i našla sam mnogo prijatelja,
a ti, grade moj,
uze mi srce i dušu
prihvatio si me sa ljubavlju
kao ženik dragu u zagrljaj
i zarobio moje postojanje
u tvojoj vječnosti.*

*Pletem ti ovaj vijenac zahvalnosti
pjesmom mog života u tvom okrilju
i posijah sjeme ljubavi tvojim ulicama,
da mi ova vrlina bude putokaz
za kretanje stazama cvijeća,
jer srce tako hoće,
a duša mi potvrđuje.*

*Volim te Rijeko, grade moj,
tko se tvoje vode napije
sa tobom zauvijek
u ljubavi ostaje.*

PUSTI SNOVI

*Opustjelo vrijeme u mom gradu
gdje je nekoć ljubav igrala
svoj zanosni ples,
rijetki su osmijesi
na usnama zabrinutih ljudi
bez nade u bolje
i smislenije sutra.*

*Novac je zaigrao
svoj orgijaški ples
i vrti tamo
„gdje burgija neće“,
bilo da su puni
ili prazni džepovi,
u ljudima nema
ni mira ni sreće.*

*Opustjele ulice
nijemo zovu šetače
nitko se više ne osjeća
svoj na svome
preko noći postali smo stranci
na putu upitne budućnosti.*

*Malo je prilika
u kojim caruje nada,
a maksimum tuge
ubire svoj danak
u prijestolnici kulture,
„gradu koji teče“
u vremenu koje polako
curi kroz prste
i nepovratno bilježi*

impresije svojih žitelja.

*A gdje li se skrilo
ono prošlo vrijeme
kad se smijalo
i pjevalo u svakoj prilici
u kući i na radnom mjestu,
kada je uspjeh bio
svima zagantiran,
a iskustva sretne duše
otvarala su sva vrata,
sva srca, sve zagrljaje?*

*Učenje iz iskustava
širom otvorenih očiju,
u nevjerici nesigurnog opstanka
što nam se svakodnevno događa
zatvorio je svijest za optimizam.*

*Pusti snovi ostali su
na margini prošlosti
u sjećanju na neke bolje dane.*

*Tužni su ljudi
i tužan je moj grad,
on teče obrnuto od sreće,
a ja...ja bih htjela,
da teče u blagostanju
i zadovoljstvu svojih sugrađana.*

ZEMLJO MOJIH PREDAKA!

*Zemljo mojih predaka
i budućih vrlih naraštaja,
iza tvog horizonta izlazi sunce
i obasjava korijene mog roda.*

*Često me nostalgija vrati
u sjene tvoje povijesti,
a priče mojih djedova
zaiskre u mojim mislima.*

*Čujem jeku tvojih bogomolja
i molitve tvog ponosnog naroda,
svirku pradjedova na guslama
i glasove pjevača koji pjesme poje.*

*Utihnule su gusle uz ognjišta,
tek neke krase zidove u kućama
kao podsjetnici na opjevanu prošlost
i nadu u svjetliju budućnost.*

*Vidim, harmonika veze kolo
i opanci se skladno isprepliću
i pokrete igrača, svi kao jedan
stoje na braniku tvoje kulture.*

*Zbog tvojih povijesnih stradanja
zaiskri mi suza u snenom pogledu
i otme se sjetan uzdah tuge
koju ponekad osjetim u duši.*

*Svjesna sam da stablo mog roda
još svijetli čojstvom i junaštvom
i utire mi put u prisjećanje*

na svjetlost njegove mudrosti.

*Hvala stablu roda što postoji
i što neprekidno nastoji održati
izvore poštenja i miroljubivosti
otkud se pije dobrota ljudskog roda.*

*Dok tebe ima, zemljo heroja,
lako mi je živjeti i pjesme pisati,
jer moja duša pjeva crpeći snagu
iz bistrog izvora mojih predaka.*

OSVRT NA ZBIRKU POEZIJE "ZAVIČAJU, RODNI KRAJU", ZAJEDNICA SRBA

Čitajući i pripremajući ovu zbirku poezije, osjetila sam onaj mir kojeg svaki čovjek ima u sebi kad živi u voljenoj zemlji, u svom gradu, kad hoda po tlu koji osjeća njegove korake. Ovdje se skupila grupa pjesnika i pjesnikinja odajući počast svom preminulom sugrađanu i prijatelju, pjesniku Zdravku Pejanoviću, a ujedno objavljujući i svoje pjesme.

Domovina, zavičaj, rodni grad, ulica kojom se ide svaki dan na posao, u školu, na fakultet, na tržnicu, to je onaj neopisiv osjećaj pripadanja jednom mjestu gdje je čovjek pustio svoje korijene bilo da je došao u mladoj dobi ili je kao zrela osoba prigrlila odabrani grad za život.

Ova skupina pjesnika i pjesnikinja sa velikom ljubavlju opisuju svoj grad Rijeku gdje su doselili u ranim godinama i zauvijek ostali. U Rijeci, u tom lijepom multinacionalnom gradu, žive razni ljudi različitih nacionalnosti i običaja, ali sa zajedničkom osobinom, svi ti ljudi vole i obožavaju svoju Rijeku gdje su svili svoja gnijezda, osnovali obitelji, postali očevi, majke, djedovi i bake.

Znam, da svaki čovjek koji zavoli svoje stanište, svoje prebivalište, svoje mjesto gdje se ujutro budi i gdje navečer ide spavati, to mjesto mu je dom, to je zauvijek dom i zauvijek se sljubljuje sa tim mjestom voleći ga, poštujući ga i ovdje ostavljajući svoja tijela, da bi ih se drugi prijatelji sjećali kao što se ova grupa prijatelja skupila u ovoj knjizi u prisjećanju svog preminulog prijatelja, pjesnika Zdravka Pejanovića.

Znam da će ova knjiga biti lijepo prihvaćena ne samo u njihovoj zajednici, već i u širim krugovima Rijeke i dalje.

Jadranka Varga, pjesnikinja, Zagreb, 13.11.2020.

Sadržaj:

PREDGOVOR	05
ZDRAVKO PEJANOVIĆ	09
MILA RIJEKO	09
RJEČINA	11
UČKA	13
OPATIJA	14
POMORAC	15
OBALA I MORE	16
BAKAR	17
ĐURĐICE	19
MORE	20
ŽABICA	21
ROĐENDAN	22
OČI	23
DRAGIŠA LAPTOŠEVIĆ	25
BUKVAR	26
SVE JE ISTO	28
SAMOGLASNICI	29
SAŠA ILIĆ	31
KRIVI SMO	31
NOLE PROTIV MOĆNIKA	33
(diskvalifikacija Đokovića sa US Opena 2020. godine)	
I KAD SAM BUDNA SANJAM	34
DESANKA D. JOKIĆ	37
RIJEKO, GRADE	37

<i>MOMENTI</i>	39
<i>PJESNIKOV POTPIS</i>	40
SNJEŽANA SPASOJEVIĆ	43
<i>GRAD</i>	44
<i>JEDINI</i>	45
<i>PLES VILA</i>	46
SLAVICA PETROVIĆ	49
<i>RIJEKA, GRAD LJUBAVI</i>	50
<i>IDI ŠTO DALJE OD MOJIH SVJETONAZORA</i>	51
<i>POTRAŽI ME</i>	54
DRAGA VUKOJE-CUPAĆ	57
<i>NISAM JEDNA OD NJIH</i>	58
<i>VRIJEME NA ČEKANJU</i>	59
<i>TI SI MOJA PJESMA</i>	61
ANĐA JOTANOVIĆ	65
<i>TRAG LJUBAVI</i>	66
<i>PUSTI SNOVI</i>	68
<i>ZEMLJO MOJIH PREDAKA!</i>	70
OSVRT NA ZBIRKU POEZIJE "ZAVIČAJU, RODNI KRAJU" ZAJEDNICA SRBA	73
SADRŽAJ	74

Заједница Срба Ријека
ЗАВИЧАЈУ,
РОДНИ
КРАЈУ

Заједница Срба Ријека

ЗАВИЧАЈУ, РОДНИ КРАЈУ

2020. године

Наслов: Завичају, родни крају

Мјесто и година издавања: Ријека, 2020.

Аутори: Заједница Срба

Властита наклада: Заједница Срба

Тисак: „Студиограф“, Ул. Подхумских жртава 6А, 51000 Ријека

Рецензија: Јадранка Варга

Лектура: Јадранка Варга

Аутори слика: слике непознатих аутора с интернета

© Цопуригхт Заједница Срба. Сва права придржана.
Ни један дио ове књиге не смије се репродуцирати у било ком облику или на било који начин уклопити у други рад, пренијети у било коју форму: без писменог одобрења аутора, уважавајући сва ауторска права.

Књигу издаје

ЗАЈЕДНИЦА СРБА РИЈЕКА

Крешиминова 8/1. спрат
51000 Ријека
председник Заједнице проф. Милан Попадић

Књигу суфинанцирају

Приморско-горанска жупанија
Веће СММ за град Ријеку

Захваљујемо се

породици преминулог члана заједнице Срба Здравка
Пејановића

свим песницима који су објавили своје песме

Приморско-горанској жупанији
Већу СММ за град Ријеку

Јадранки Варга

и свима који подржавају Заједницу Срба Ријека
на било који начин

ПРЕДГОВОР

Док размишљамо о томе куда идемо ми и куда иде овај свет, прошлост нас опомиње, да мењамо свој смер кретања и прилагођавамо се људима, ситуацијама и догађајима ради нашег опстанка и опстанка друштва у којем живимо.

Често су нам у овоземаљском кретању тешки кораци и недостаје нам мудрости у свеопштој кризи морала у појединцу и у друштву. Ретки појединци као бисери из шкољке заблистају својом особношћу покушавајући се усмерити исправним путем у исправном смеру и у најтежим животним ситуацијама.

У сваком друштву је било и има ентузијаста који траже пут кроз непрегледну пустињу животних искустава тражећи чисти извор знања са којег би пили нектар мудрости. Тај нектар спознаје живота налази се у писаним делима и подсећа на прохујало време проткано несрећним и срећним искуствима. Писана реч остаје као трајан путоказ кретања лакше проходним животним стазама.

Црећи искуствено знање из стабла живота, извора племените заједнице човечанства, изворно се враћамо коренима свог народа и његових искустава учећи о опстанку заједнице на извору њене мудрости са молитвом Богу и свецима за помоћ. Пролазни људски живот одређује нас позитивним мислима, умилним речима и добрим делима. Наше настојање, да одржимо живом људску доброту, даје нам крила Божје провидности да лепше и здравије живимо у својој фамилији и земаљској заједници.

Енергија подршке од друштва ентузијастима даје крила са којима спознају живот у истини, да би своје спознаје великодушно поделили са свима који желе чути и искрено

видети њихова душевна искуства. Искуства су различита, различити су и људи који их бележе на папир, али сва та искуства имају моћ, да се сви нађемо у центру сваке људске душе откуд струји само искреност која осећа поверење, поштовање, прихватање и љубав у целини. Ту искреност у овој књизи деле обични људи, ентузијастички, да са захвалношћу унапреде своју заједницу и дају својим делом допринос друштву.

Поруке у песмама су јасни показатељи стања појединца и друштва у којем сви скупа егзистирамо.

Анђа Јотановић, књижевница

Заједница Срба Ртјека
ЗАВИЧАЈУ,
РОДНИ
КРАЈУ

ЗДРАВКО ПЕЈАНОВИЋ

Рођен је 1935., а преминуо је 03.03.2019. Живио је у мјесту Матуљи, Приморско-горанска, Горско Приморје, са супругом Антонијом, ћерком Сњежаном и њеним супругом Мауром те унуком Динком са Јеленом и малим Видом.

МИЛА РИЈЕКО

Мила Ријеко, индустријски граде,
кад си био на врхунцу славе
посла је било за старе и младе
пун си био хвале, мој мили граде.

У твојим погонским халама
производња се стварала
и грађанима добар стандард давала.

Времена бурна кроз тебе су прошла
и незапосленост велика је дошла
многи су остали без посла и плате
и без помоћи владе
па одоше ван да раде.

Тргови и улице добиле су нове називе,
јер су грађанске власти то тражиле.

Наша најшира авенија
свој нови назив је добила,
дело грађана Ријеке
отишло је у историјски списак
некадашњих улица
и имена неких нових народних лица.

Индустријских погона више неће бити
па посао у индустрији не треба тражити,
млади су сваку наду изгубили
мало су у својој земљи били,
отишли су у свет далеки
и постали странци неки,
многи не знају како се у Ријеци радило
и ријечке објекте градило.

Носталгија ме хвата, Ријеко,
кад си од мене далеко
буди увек у срцу моме,
мој мили и драги доме!

РЈЕЧИНА

Дубоким кањоном
између Грохова, Пашца,
Козале и Трсата
протиче наша Рјечина драга
која је некада Ријеку
поделила на два града.

Од Фијуме до Трста
чуле су се италијанске песме,
а од Сушака па до липе Боке
крајеви природне лепоте.

Са твога Звира, Рјечино,
течеш дубоким кањоном
и ствараш слапове многе
све до бране Валићи
са које се Ријека напаја
нигде у близини нема
таквог речног раја.

У Мартиновом селу
Гашпаров је млин,
многе људе
брашном хранио
и симбол твој је био,
а по теби, Рјечино,
Ријека је име добила
и симбол тебе
до данас била.

Твоје природне лепоте
душу одмарају,
Рјечино, драга си нам
кад си висока и ниска,
јер си нашем срцу блиска.

УЧКА

Учко наша,
планино мила,
изнад мора си се
високо уздигнула,
позната си
од давнина свима,
од Истре си нас одвојила.

Кад сиви облаци
Учки прилазе,
кише тада долазе,
а када облака
више нема
лепо се време
спрема.

Учко, волимо те
када киша пада
и кад сунце греје,
јер си ти симбол
нашег града Ријеке
и наше регије.

ОПАТИЈА

Опатијо, прелепа бајна,
бисеру Јадранског мора,
тебе се воли трајно,
место си одмора бајно.

Позната си широм света
туристи ти долазе сваког лета,
твоја медитеранска клима
и лети и зими одговара свима.

Лепа си кад сунце на тебе сија,
а још си лепша
кад те месечина обасја
такву те, Опатијо, памтим и ја.

ПОМОРАЦ

Волим брод, волим море,
иако југо понекад ствара невоље,
а кад је лепо време и мирно море
поморац душом и срцем осећа
како је лепо поморац бити!

Олујно време и немирно море,
поморац тескобно мисли
да је лепше на копну бити,
а брод се са морем бори,
јер мора на време
у луку да уплови.

Мирна лука за поморце је спас,
а све што је било ружно на мору
на копну оде у заборав.

ОБАЛА И МОРЕ

Крај је ово где море
запљускује стеновите обале,
а стена на стену наслоњена
сведочи о људима
што на стенама живе
и на њима умиру.

Крај је ово где људи
море и обалу воле,
а рибари мрежама рибу лове
бура им сметње ствара,
док их југо у куће затвара.

Крај је ово где се
лоза и маслина узгаја,
а кадуља мирисом
цели крај осваја
и смиље миомирисом мирише
за којим сваки пролазник уздише.

Крај је ово где
сунце за Учку залази,
а на мору се види брод
како из луке излази.

Крај је ово где се риба једе,
бело и црно вино пије
и певати се целу ноћ сме.

БАКАР

Стари историјски приморски граде,
поморци те многи куде и хвале,
твоја поморска школа,
железничка пруга,
“Бакарска водица”
познати су више од 200 љета,
све је то записано
у архивске књиге
целога света.

По свим морима света
твоји ученици плове,
поштени су поморци
и свој посао воле.

“Бакарске водице” нема,
јер винову лозу
нема тко радити
и нове трсове засадити.

Временом су у граду
промене настале
па су коксара и чађара
радити престале.

Бакар се ослобађа
тешког животног бремена
и школује своје кадрове
за новија времена.

Кад орканска бура
у граду почне дувати
и немирно море
риву прекривати,
све што је на риви
бура у море хити,
а кад се бура смири
бакарска рива поново оживи.

Кад бура пуше,
кад киша пада
и кад жарко сунце греје
у свим временским приликама
Бакар се воли
и сваки Бакранин
живи веселије.

ЂУРЂИЦЕ

Кад у мају
сунце топло гране
мирис белих ђурђица
осети се на све стране.

Ђурђица угодан мирис има
па се свиђа свима,
лепо ју је држати у руци,
а још лепше имати у кући.

Ђурђице моје лепе,
најдраже пролећно цвеће,
ваш мирис у мом сећању
никад увенути неће.

МОРЕ

Са моста на броду
гледам немирно море
и брод како у њега рони,
рони па изрони
и све то тако чини,
док се море не смири.

Мислио сам, да је боље
на копну мирно радити,
него на броду
тешком муком
новац зарадити.

„Хвали море, држ' се краја“
и не дозволи,
да те брод
од породице одваја.

ЖАБИЦА

Време се мења,
а моја драга из Загреба
на пут се спрема.

Бројаћу сате и минуте
и мислити, драга, на тебе,
на Жабици ћу
нестрпљиво чекати
и у сваки аутобус гледати,
а кад аутобус
са мојом драгом пристигне,
нестрпљење ће да нестане.

Пољубићу своју драгу
заклоњену иза капута,
јер она долази
са далеког пута.

РОЂЕНДАН

Освануо је диван дан,
штета што ти није рођендан,
љубио бих те од јутра до мрака
па макар остао без зрака
кад би рекла мало тише,
љубио бих те још више.

Велики је град наша Ријека
љубав је слађа кад се чека
не плаши се дана,
не плаши се ноћи
не плаши се са мном
на починак поћи.

Славићемо скупа
сваког дана и ноћи,
а једног лепог дана
и твој рођендан ће доћи
па ћемо се
сваког дана веселити
и заједно сретни бити.

ОЧИ

Кад год те сретнем,
гледам твоје
дивне очи
плаве боје
и мислим
како би било лепо,
да се твоје
и моје очи споје.

Не смем
то наглас рећи,
јер се бојим,
да ћеш од мене побећи
и даље ћу те
снено гледати
и о теби
лепе снове сањати.

Заједница Срба Ртјека
ЗАВИЧАЈУ,
РОДНИ
КРАЈУ

ДРАГИША ЛАПТОШЕВИЋ

Драгиша Лаптошевић рођен је 24.07.1958. у Прибоју на Лиму (Србија) где је завршио средњу машинску техничку.

Од 1985. живи и ради у Ријеци. Идејни је покретач листа за сву децу "Бела пчела" награђеног наградом Града Ријека и "Змајевих дечјих игара" у Новом Саду. Дугогодишњи је уредник енигматске рубрике "Велики одмор". Уређује књиге и часописе.

Објавио је као коаутор (са књижевником Ђуром Маричићем) збирку песама "Шах и стих". Магистар је техничке културе и актуални председник Српског културног друштва "Просвета" Ријека.

БУКВАР

Чим си ме отворио
на пут си чаробни пошао
Бог је свет речју створио,
у земљу слова добродошао.

Нека те страх не хвата
од ових врата,
прошли су кроз њих сви,
прођи и ти.

Листај даље,
што си стао,
не затварај враташца,
чекају те
царства непозната,
једно слово,
једно зрно злата,
свако слово има брата,
понеко близанца,
јеси ли то знао?

А знање је
к'о море дубоко,
бисер прави
стрпљењем и шкољком
као шкољка и књига је ова,
што ти пружа
странице к'о руке
и просипа блага нова,
ти бисери - то су слова
абецедe и азбуке.

Одважност је оно главно,
немаш чега да се бојиш,
све је тако једноставно:
пиши као што говориш -
читај као што је написано .

(из рукописа "Азбука од Вука")

СВЕ ЈЕ ИСТО

Овђе нема чуда триста,
петина је слова иста.
А је исто као А, то се зна
Исто је и слово О, овамо и онамо,
па и слово Е, зар не?

Не треба бити пророк
па познати слово К
јогунасто оно Ј,
а и Т је слово ту.

(из рукописа "Азбука од Вука")

САМОГЛАСНИЦИ

Може се говорити и сугласницима, друже,
али сугласници нису доста души.
Самогласници као малтер служе,
да повежу да се све не сруши.

Има ли неко да их данас не зна?
И А, и Е, и О су ту
Недостају још само два:
један је И, а други је У.

(из рукописа "Азбука од Вука")

Заједница Срба Ртјека
ЗАВИЧАЈУ,
РОДНИ
КРАЈУ

САША ИЛИЋ

Саша Илић рођен је 1964. у Ријеци где и данас живи. Овде је завршио сву школу до нивоа високог образовања. Песме пише од 2012. Песме пише из срца с емоцијама.

КРИВИ СМО

Криви смо што земљу своју волимо,
што се сваком њеном успеху радујемо,
а одредили су да тугујемо.

Криви смо што смо поносни,
што смо на неправду пркосни,
а одредили су да не будемо достојанствени.

Криви смо што своја страдања обележавамо,

што се погинулих сећамо,
а одредили су да све из меморије избришемо.

Криви смо што дијалог равноправних тражимо,
што свом просперитету тежимо,
а одредили су да понижено живимо.

Криви смо што своје природне ресурсе одржавамо,
што своју привреду обнављамо,
а одредили су да само њима служимо.

Криви смо што ведрину духа задржавамо,
што осмехом другима позитивне вибрације шаљемо,
а одредили су да психички пропадамо.

Криви смо што смо вером православни,
што су нам обичаји традиционални,
а одредили су да будемо иноверни.

Криви смо што смо именовани Срби,
што у нама има јуначке крви,
а одредили су да будемо безимени и слаби.

Криви смо што постојимо,
што корене своје имамо,
а одредили су да све своје изгубимо.

Криви смо кроз прошлост, садашњост
и бит ћемо увек што запад не слушамо
па он "мора" бити прек,
а одредили су,
али ми за све невоље имамо лек.

НОЛЕ ПРОТИВ МОЋНИКА

(дисквалификација Ђоковића са УС Опена 2020. године)

На Нолета су моћници ударили,
да би га неутралисали.

Смета им што успехе ниже,
својој земљи Србији углед подиже.

Не желе да им паре узима,
хуманитарно помаже другима.

Хоће да га лошим момком прогласе
и његову каризму угасе.

Не подносе што управља својим мислима,
бори се за правду доступну свима.

Али не знају, да се бумерангом играју,
јер нападајући га, у њему снагу појачавају.

Зато му је главна карактеристика неуништивост
и оно што они немају, људскост.

Изграђеном личношћу Ноле је легенда постао,
у срцима коректних људи место је нашао.

И КАД САМ БУДНА САЊАМ

И кад сам будна сањам,
да живот из снова имам.

Да ме руке вољеног око струка грле,
мени у загрљај хрле.

Да ми даје пољупце у низу
који ће имати свакодневну репризу.

Да у занос паднем, док ме љуби,
да за мном главу губи.

Да ми изговарајући име рјечју љубави,
сваки нерв олабави.

Да ми најљепше стихове пише
и сваку бол неутралише.

Да чувајући ме као зид поред мене стоји,
да због мене постоји.

Да му до краја живота будем вољена,
поред њега спокојна.

Да са њим срећу градим
као обитељска особа постојим.

И кад сам будна сањам,
да живот из снова имам.

Заједница Срба Ртјека
ЗАВИЧАЈУ,
РОДНИ
КРАЈУ

ДЕСАНКА Д. ЈОКИЋ

Десанка Д. Јокић, рођена Војвођанка, грађанка света, живела је у Србији, Босни и Херцеговини те Немачкој, а сада живи у Ријеци.

Завршила је ЕУ новинарство, пише од 2005. Објављује у часопису “Трсатика” и на Фацебооку, бави се људима које воли.

РИЈЕКО, ГРАДЕ

Ја и Ријека волимо се тајно,
дођеш и останеш
кажу, завичај је тамо
где обесиш капут и шешир,
ја сам се само напила воде.

Отворени град
прима те у загрљај
узима под своје.

Мултикултуралан нуди се
чист и блистав
"Град који тече"
испан кишама,
буром пометен,
град сликара и песника
у коме је дијалект
знак препознавања
"Ки ча ја", "Ки ча ми".

Звучи као кинески град
капетана и бродова
и оних који чекају
њихов повратак,
град старих и младих,
бескућника и бродара,
паноа на којима пише
"од сутра све бесплатно"
и то сутра је и прекосутра
и кафићи и бистрои
где седе богата деца
сиромашних родитеља.

Граде мој, да ли си мој
или сам ја твоја?

МОМЕНТИ

Украдени моменти,
на твојим длановима дремају лептири,
прсти су ти чиста нежност.

Долази мисао да побегнемо
у зачарану шуму, само нас двоје.

У шумама су сва годишња доба,
а наша јесен живота је влажна.
нисмо више пупољци који цветају,
постали смо златно јесенско лишће.

Кад одеш од мене,
у моју душу усели се зима,
а кад већ одлазиш
однеси и тугу због растанка,
окупај је у пени морске прашине
испери је и врати у чисту радост
нека сија плаво и зелено,
јер растанци су плави
или мислим да јесу,
а ја бих хтела младост и радост
они су весници бујања живота
зелене боје.

Украдени моменти
бујају осећајем среће
у којима се живот
са љубављу креће.

ПЕСНИКОВ ПОТПИС

Поезија је
кад лепоту и тугу,
усхит и бол
преточиш у реч
и ставиш на хартију.

Реч заустављена
у времену и простору
наставља свој тајни живот
само песнику знан.

Из песникове душе
излазе слова
плешу и певају,
плачу и тугују,
разиграна путују
траже ехо и потврду.

Као на сликарском платну
мешају се боје
сиве и златне,
обликују и бришу
остављајући траг.

Причају о себи,
причају о мени,
о нама.

Заједница Срба Ртјека
ЗАВИЧАЈУ,
РОДНИ
КРАЈУ

СЊЕЖАНА СПАСОЈЕВИЋ

Сњежана Спасојевић, рођена је 13.02.1970. у Добоју, Босна и Херцеговина. Од 1969. њезина породица живи у Риједи тако да је, у ствари, Ријечанка.

У Риједи је завршила основну и средњу управно-правну школу. Након средње школе радила је у Илирској Бистрици, Цириху, Минхену, на различитим пословима, а након тога се запослила у Риједи и ту је остала.

Дружељубива је, има широк круг пријатеља са којима се дружи делећи најлепше и најтеже тренутке. Воли природу, животиње и често шета, а такођер је активна и у духовном раду. Проучава, подучава и практикује разне духовне технике које јој служе за њен особни раст и развој. Анђели су њена највећа љубав, често их слика и пише о њима.

Са поезијом се упознала рано, у пубертетско време кад је почела и писати песме. Кроз поезију изражава своје осећаје, јер живот и људе доживљава емотивно.

Њене песме су објављене у заједничком зборнику „Срца пуна љубави“.

ГРАД

Вани киша пада,
магла се спустила преко мога града,
њиме ходају људи лоше воље
као да су несрећни што постоје
без имало вере у боље сутра.

Тужна им лица, пуна бора,
радости нигде,
изгубљено пролазе улицама твојим,
у зраку мирис је страха који сада влада.

Гледам те, о драги мој граде,
и питам се, тко је убио твоју лепоту?

Зашто твојом душом сада сабласт влада
и како је успела проћи врата мога града?

ЈЕДИНИ

Једина моја љубави,
како смо некад
срећни били,
шетали боси,
играли се у роси,
лептире ловили,
снове сањали.

Једина моја љубави,
како смо некад
срећни били,
држали се за руке,
љубили на месечини,
у пучину гледали,
анђеле дозивали
и у љубавној игри уживали.

Једина моја љубави,
како смо некад
срећни били!

ПЛЕС ВИЛА

Виле моје, пријатељице драге,
своје дуге косе расплетите
и са непресушног извора
воде се напијте.

Радошћу ме огрните,
хаљину од росе обуците,
анђеле дозовите.

На поље расне коње изведите,
ланчић од цвећа исплетите,
испод дџге коло заплешите.

У лепоти да уживам,
драгог дозивам,
да ми звезде скида,
царство љубави преданошћу зида.

Виле моје, пријатељице драге,
благослову нашем сведочите,
путове среће отворите
и заштитом нас својом загрлите.

Заједница Срба Ријека
ЗАВИЧАЈУ,
РОДНИ
КРАЈУ

СЛАВИЦА ПЕТРОВИЋ

Рођена је 01.11.1956. у Фочи, Република Српска, БиХ. Највећи њен успех су њена деца, ћерка и син и сретна је бака четверо унучади.

Пише од ране младости, а тек од 2014. озбиљније се почиње бавити писањем. Углавном пише биографске романе, а ово друго успутно потакнуто је читањем унутарње информације њене душе. Радо се изражава кроз писану реч, писање је опушта и чини срећном.

РИЈЕКА, ГРАД ЉУБАВИ

Наш град,
наша Ријека,
наш кутак слободе
који поседује
најлепше Корзо шеталиште.

На свету нема мора
ни око њега високих гора
као што има наша Ријека
и њена околица.

Горски Котар, Божји дар,
Учка, лепотица мирисних пропланака,
Платак и његова снежна идила.

Рјечина која исписује
сва наша надања
тече и проноси тако
бистрину свог срца
која граду даје
срећна свитања.

Град љубави
и цветних паркова,
голубова и галебова,
чистих улица.

Град центра света,
заштитник св. Вида
где свака људска душа
на Лукобрану остави
своја најфинија осетила.

Морем нахрањена,
валовима очишћена
свака слика људског
и сваког другог лика
у Ријеци је спокојна.

Ријека моја
свима је света.

Лукобран шеталиште
сваком посетитељу срце отвара,
сјај небеског плавентиља прославља,
Ријека моја
дише плућима анђела

То је престолница културе света
и заслужује Ријека то име,
Ријека је град
мултинационалних боја
која воли и поштује
сваког свог становника.

ИДИ ШТО ДАЉЕ ОД МОЈИХ СВЈЕТОНАЗОРА

Не залази, несрећо
у свет уметности моје душе
не дотичи више моје вучје пориве,
јер уз мене осетићеш
чежњу која умире
и виђећеш зидове око себе
у које сам уклесала сумње
из којих ће излазити
само хладне сенке
и ватра што опећиће те.

И виђећеш изворе без воде,
поља у којима неће бити цветова
и осушених много гроздова,
пићеш вино рујно без укуса
и видећеш сунце без сјаја.

Иди што даље од мене, несрећо,
јер узећу ти слободу искона,
забранићу све пороке твог живота,
јер ја сам болном крви проткана
црно ил' бело - нема средина
или ћеш бити или не бити
то ти је моје
душе судбина.

Не подносим витеза без витештва
нити волим боема
који нема достојанства
не подносим варалицу и лажова
нити ми треба љубав пустињака
иза које се крије беспомоћна сенка.

Ја сам она што довољно зна,
ја сам она која пријатеља препозна,
она којој је уметност душе светиња
и она што подноси терет несретног живота.

И немој, молим те,
да се уплићеш у моја свитања
знам, погубићеш појам својих светова,
остаћеш залеђен због мојих погледа
и нестаће ти душа у мојим очима.

ПОТРАЖИ МЕ

Потражи ме међу
несрећним путницима
равни земаљске,
тамо оплакујем дане
проведене без тебе
и када ме нађеш,
немој ништа рећи
само ме као некад загрли,
уз себе ме стегни
и шапни оне две речи
у којима ћу чути све.

Знаш ти рећи
тихо и нечујно “волим те”
не изговоривши ниједну реч,
очима показивао си све
миришући сваки кутак моје душе
срцем, драги, волио си ме.

Ми смо отишли у светове
које нисмо познавали,
у светове у којима смо
трагом истинâ схватили
колико смо једно другом,
срећо, значили
и како смо време
тражећи љубав
по улицама таме траћили.

О, да ли знаш,
да моје срце
још увек памти
твоје душе сјај,

памти онај додир боема
који ме на сузу
тера сваки дан,
памти тужан поглед
на хладном колодвору
и последње збогом
у болном јецају.

Ти данас на раскршћу
мог живота стојиш
и не даш ми мира,
сваким даном прожимаш се
у мени као краљ,
зовеш ме у своје одаје,
у тај небески рај
грлећи ме невино
и волиш ме, драги, несебично.

Чекам дан узнесења
и онај моменат времена
кад ће наша љубав добити сјај,
извор вода напојиће наше душе
те испунити срећом унутарње срце.

Ми ћемо покидати ланце и окове
са којима су нам препречили путове,
освојићемо Божје слободе
и саградити срећу за себе
коју никада нитко забранити не може.

Заједница Срба Ријека
ЗАВИЧАЈУ,
РОДНИ
КРАЈУ

ДРАГА ВУКОЈЕ-ЦУПАЋ

Рођена је у Пађенима код Билеће, БиХ раних '80.-тих прошлог века. Завршила је студиј педагошког одгоја на Филозофском факултету, а тада је имао назив Педагошки факултет у Ријеци. Како је рођена у бројчаној породици, увек је желела другима помагати и због тога је одабрала позив рада са децом читав свој радни век.

Док је радила, писала је песмице и приче за децу, све из потребе како би лакше дошла до циља, да заврши започету задаћу која јој се наметала у раду са децом.

Свој дар писања поезије открила је 2017. и од тада активно пише три године. Највише пише песме које су обележиле њено детињство и песме духовне тематике. Пишући песме открила је да је то процес који има свој почетак, а крај се не назире. Иако је у силазној животној путањи, мисли да је у узлазној кад је реч о поезији. Жеља јој је, да њене песме живе, а најмања жеља је

да њене песме досегну врхунац по бројности. Вероватно зато није ни издала ниједну књигу, иако има довољно песама за две књиге. Живи и ствара у Краљевици.

НИСАМ ЈЕДНА ОД ЊИХ

Ја нисам једна од њих,
ја сам једина од свих.

Ја нисам бројка међу њима,
ја нисам у истој корпи са њима.

Ја сам другачија од њих,
ја се разликујем од свих.

Ја знам да ме нитко разумети неће
па нека ни неће,
у мени живи его моје среће.

Ја знам да мислим,
ја знам да нећу мислити
оно што су други смислили
што треба мислити,
ја ћу мислити
како и што ћу смислити,
ето, то сам ја
и моја особност сва.

ВРЕМЕ НА ЧЕКАЊУ

Ја по ноћи бројим сате и мислим,
мислим само на те.

Драги сине, где си сада,
док корона светом влада?

Што ми радиш у туђини,
како ти се све то чини,
како време сада кратиш
када нигде не можеш да свратиш?

У самоћи споро дани теку
чекајући ту промену неку
полако нам теку сати,
док нас ова криза прати.

На те мислим сваког сата,
јер је мајци та задаћа дата,
дружење је на даљину
према сваком па и сину.

У овом изазову
добићемо снагу нову,
молити се ваља Богу
то сад људи сви баш могу
само вирус да не узме наду
то је оно што имамо,
да нам не украду.

Стално мислим ја на тебе,
сваког трена и секунде
увек су моје мисли будне,
иако су у помоћи оне узалудне,

само Господ може нам помоћи
и он зна кад ће ово проћи,
молити се Богу треба
благослов ће доћи са неба.

Бројим дане па и ноћи
стално мислим кад ћеш доћи,
нико није у најбољем стању
сви смо скупа на чекању.

ТИ СИ МОЈА ПЕСМА

Ти си моја песма коју често појим,
ти си оно због чега постојим,
ти си светлост испод неба,
ти си оно што ми треба.

Ти си сунце које мене греје,
ти си срећа што се мени смеје,
ти си снага која ме покреће
ја не требам од тог веће среће.

Ти си ружа што мирис ми пружа,
ти си оно све што живот треба,
ти си Божји дар са неба.

Ти си мени сво богатство света,
ти си цвет који и по зими цвета,
ти си кућа у којој живим,
ти си срећа којој се дивим.

Ти у мени живиш
у мени је кућа твоја
и твој трајни дом,
ја те волим
душом свом.

Ти си извор, сине мој,
са којег воду пијем ја,
ти си моја снага сва,
ти си око моје
кроз које ја гледам
и никоме те не дам.

Погледе не бројим,
јер уз тебе стојим,
ти си песма коју радо појим,
ти си песма на уснама мојим.

Заједница Срба Ртјека
ЗАВИЧАЈУ,
РОДНИ
КРАЈУ

АНЂА ЈОТАНОВИЋ

Рођена је у Теслићу 15.04.1957 у породици Митровић, Република Српска, БиХ.

Године 1974. долази живети у Ријеку и ту трајно остаје. Писањем се почела бавити 1997. из радозналости., а 2009. издала је своју прву књигу прозе. Озбиљније се почиње бавити писањем од 2011. кад је почела писати песме. До сада је самостално издала десет књига песама, шест књига прозе, једну бајку и три заједничке књиге.

Песме јој се налазе у многим заједничким зборницима песника региона. Четрнаест књига објављено је у дигиталном издању на сајту www.digitalne-knjige.com ...

<http://www.digitalne-knjige.com/jotanovic>

Тема књигâ је духовна психологија у смислу најпозитивнијих карактерних особина духа као што су истина, исправност, здравље, радост, смиреност, љубав, разлучивање, праведност, заједништво, поштење, пријатељство, стабилност, духовност, усредсређеност, радишност, мудрост, интелигенција, лепота.

Воли бележити своје мисли на хартију, оне су подсетник на проживљена искуства душе и путоказ какав живот жели створити сада, да би сутра било значајније.

ТРАГ ЉУБАВИ

Остављам за собом траг љубави,
да ме подсети на моје кретање
овим лепим градом који тече.

Гледам уснулог погледа
у прохујало време у мом граду,
а душа ми пером плете
успомене из града Ријеке.

Нађох те, мој граде,
неке давне 1974. године
у подножју Горског котара,
на обали сињег мора
и прелепог Кварнера.

Прелеп и блистав
са морским одсјајем
овенчан летним зракама сунца
и мојим усхићењем
твојом лепотом
трајно си се угнездио
у мојим грудима.

Овде ме је довела
љубав према човеку
са којим сам одлучила провести живот,
а ти си ме, граде,
примио у своја топла недра,
очинском снагом
и мајчинском љубављу.

Твој Трсат био ми је прва станица,
друга станица је центар
са погледом на широко Корзо,
трећа је била Шкуриње
и четврта Крњево.

На свакој станици
упознала сам твоје стазе,
мирољубивост и дружељубивост људи
и нашла сам много пријатеља,
а ти, граде мој,
узе ми срце и душу
прихватио си ме са љубављу
као женик драгу у загрљај
и заробио моје постојање
у твојој вечности.

Плетем ти овај венац захвалности
песмом мог живота у твојем крилу
и посејам семе љубави твојим улицама,
да ми ова врлина буде путоказ
за кретање стазама цвећа,
јер срце тако хоће,
а душа ми потврђује.

Волим те Ријеко, граде мој,
ко се твоје воде напије
са тобом заувек
у љубави остаје.

ПУСТИ СНОВИ

Напуштено време у мом граду
где је једном љубав играла
свој заносни плес,
ретки су осмеси
на уснама забринутих људи
без наде у боље
и значајније сутра.

Новац је заиграо
свој оргијашки плес
и врти тамо
„где бургија неће“,
било да су пуни
или празни џепови,
у људима нема
ни мира ни среће.

Пусте су улице
немо зову шетаче,
нико се више не осећа
свој на своме
преко ноћи постали смо странци
на путу упитне будућности.

Мало је прилика
у којима царује нада,
а максимум туге
сакупља свој данак
у престолници културе,
„граду који тече“
у времену које полако
цури кроз прсте
и неповратно бележи импресије

његових становника.

А где ли се скрilo
оно прошло време
кад се смејало
и певало у свакој прилици,
у кући и на радном месту
када је успех био
свима загарантован,
а искуства срећне душе
отварала су сва врата,
сва срца и све загрљаје?

Учење из искустава
широм отворених очију
у неверици несигурног опстанка
што нам се свакодневно дешава
затворио је свест за оптимизам.

Пусти снови остали су
на маргинама прошлости
у сећању на неке боље дане.

Тужни су људи
и тужан је мој град,
он тече супротно срећи,
а ја...ја бих хтела,
да тече у благостању
и задовољству својих суграђана.

ЗЕМЉО МОЈИХ ПРЕДАКА!

Земљо мојих предака
и будућих честитих генерација,
иза твог хоризонта излази сунце
и обасјава корене мог рода.

Често ме носталгија врати
у сенке твоје историје,
а приче мојих дедова
заискре у мојим мислима.

Чујем јеку твојих богомоља
и молитве твог поносног народа,
свирку прадедова на гуслама
и гласове певача који песме поје.

Ућутале су гусле уз огњишта,
тек неке лепе зидове у кућама
као подсетници на опевану прошлост
и наду у светлију будућност.

Видим, хармоника везе коло
и опанци се складно испреплићу
и покрете играча, сви као један
стоје на бранику твоје културе.

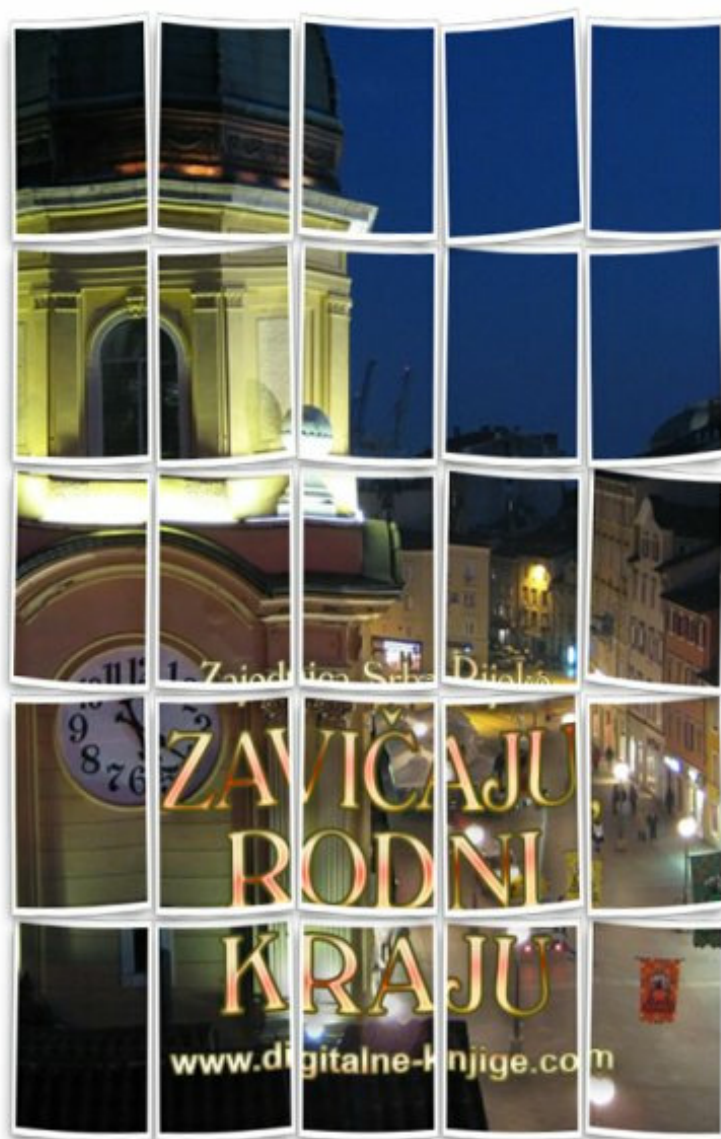
Због твојих историјских страдања
заискри ми суза у сненом погледу
и отме се сетан уздах туге
коју понекад осетим у души.

Свесна сам да дрво мог рода
још светли чојством и јунаштвом
и утире ми пут у присећање
на светлост његове мудрости.

Хвала дрвету рода што постоји
и што непрекидно настоји одржати
изворе поштења и мирољубивости
откуд се пије доброта људског рода.

Док тебе има, земљо хероја,
лако ми је живети и песме писати,
јер моја душа пева црећи снагу
из бистрог извора мојих предака.

ПРИКАЗ ЗБОРНИКА ПОЕЗИЈЕ “ЗАВИЧАЈУ, РОДНИ КРАЈУ”, ЗАЈЕДНИЦА СРБА

Читајући и припремајући овај зборник поезије, осетила сам онај мир којег сваки човек има у себи кад живи у вољеној земљи, у свом граду, кад хода по земљи која осећа његове кораке.

Овде се скупила група песника и песникиња одајући почаст свом преминулом суграђану и пријатељу, песнику Здравку Пејановићу, а уједно објављујући и своје песме.

Отаџбина, завичај, родни град, улица којом се иде сваки дан на посао, у школу, на факултет, на пијацу, то је онај неописив осећај припадања једном месту где је човек пустио своје корене било да је дошао у младој доби или је као зрела личност пригрлила изабрани град за живот.

Ова скупина песника и песникиња са великом љубављу описују свој град Ријеку где су доселили у раним годинама и заувек остали. У Ријечи, у том лепом мултинационалном граду, живе разни људи различитих националности и обичаја, али са заједничком карактеристиком, сви ти људи воле и обожавају своју Ријеку где су савили своја гнезда, основали породице, постали очеви, мајке, дедови и баке.

Знам, да сваки човек који заволи своје станиште, своје пребивалиште, своје место где се ујутро буди и где увечер иде спавати, то место му је дом, то је заувек дом и заувек се слубљује са тим местом волећи га, поштујући га и овде остављајући своја тела, да би их се други пријатељи сећали као што се ова група пријатеља скупила у овој књизи у присећању свог преминулог пријатеља, песника Здравка Пејановића.

Знам да ће ова књига бити лепо прихваћена не само у њиховој заједници, већ и у ширим круговима Ријеке и даље.

Јадранка Варга, песникиња, Загреб, 13.11.2020.

Sadržaj:

ПРЕДГОВОР	81
ЗДРАВКО ПЕЈАНОВИЋ	85
МИЛА РИЈЕКО	85
РЈЕЧИНА	87
УЧКА	89
ОПАТИЈА	90
ПОМОРАЦ	91
ОБАЛА И МОРЕ	92
БАКАР	93
ЂУРЂИЦЕ	95
МОРЕ	96
ЖАБИЦА	97
РОЂЕНДАН	98
ОЧИ	99
ДРАГИША ЛАПТОШЕВИЋ	101
БУКВАР	102
СВЕ ЈЕ ИСТО	104
САМОГЛАСНИЦИ	105
САША ИЛИЋ	107
КРИВИ СМО	107
НОЛЕ ПРОТИВ МОЋНИКА	109
И КАД САМ БУДНА САЊАМ	110
ДЕСАНКА Д. ЈОКИЋ	113
РИЈЕКО, ГРАДЕ	113
МОМЕНТИ	115

<i>ПЕСНИКОВ ПОТПИС</i>	116
СЊЕЖАНА СПАСОЈЕВИЋ	116
<i>ГРАД</i>	121
<i>ЈЕДИНИ</i>	122
<i>ПЛЕС ВИЛА</i>	123
СЛАВИЦА ПЕТРОВИЋ	125
<i>РИЈЕКА, ГРАД ЉУБАВИ</i>	126
<i>ИДИ ШТО ДАЉЕ ОД МОЈИХ СВЈЕТОНАЗОРА</i>	128
<i>ПОТРАЖИ МЕ</i>	130
ДРАГА ВУКОЈЕ-ЦУПАЋ	133
<i>НИСАМ ЈЕДНА ОД ЊИХ</i>	135
<i>ВРЕМЕ НА ЧЕКАЊУ</i>	136
<i>ТИ СИ МОЈА ПЕСМА</i>	138
АНЂА ЈОТАНОВИЋ	141
<i>ТРАГ ЉУБАВИ</i>	143
<i>ПУСТИ СНОВИ</i>	145
<i>ЗЕМЉО МОЈИХ ПРЕДАКА!</i>	147
ПРИКАЗ ЗБОРНИКА ПОЕЗИЈЕ "ЗАВИЧАЈУ, РОДНИ КРАЈУ" ЗАЈЕДНИЦА СРБА	151
САДРЖАЈ	153

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

*Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com. Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link **Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja(download)**, sljedeći:*

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Zajednica Srba Rijeka

ZAVIČAJU, RODNI KRAJU

Vlastita naklada

*Nenad Grbac
Srednjaci 22, Zagreb
E-mail: digitalne.knjige@gmail.com*

Urednik:
Nenad Grbac

Pripremila i obradila:
Jadranka Varga

Zajednica Srba Rijeka

ZAVIČAJU, RODNI KRAJU

Romani, pripovijetke i crtice

ISBN 978-953-354-274-4

Knjigu izdaje

ZAJEDNICA SRBA RIJEKA

Krešimirova 8/1. kat

51000 Rijeka

predsjednik Zajednice prof. Milan Popadić

Knjigu sufinanciraju

Primorsko-goranska županija

Vijeće SNM za grad Rijeku

Zahvaljujemo se

obitelji preminulog člana zajednice

Srba Zdravka Pejanovića

svim pjesnicima koji su objavili svoje pjesme

Primorsko-goranskoj županiji

Vijeću SNM za grad Rijeku

Jadranki Varga

**i svima koji podržavaju Zajednicu Srba
Rijeka na bilo koji način**